

TÜRK-İŞ VE TÜRKİYE ÇALIŞANLAR PARTİSİ KURMA GİRİŞİMİ (1962)

Tekgıda-İş Sendika Akademisi
27 Şubat 2023

Yıldırım Koç

İstanbul İşçi Sendikaları Birliği 1948 yılında kuruldu. Birlik, daha sonraki yıllarda diğer bölgelerde birliklerin ve federasyonların kurulmasında öncülük etti, bir konfederasyonun yokluğunda fiilen bu rolü üstlendi. 1952 yılında Türk-İş'in kurulmasında da önemli bir rol oynadı. Ancak daha sonraki yıllarda, İstanbul İşçi Sendikaları Birliği ile üyesi bulunduğu Türk-İş arasında belirli bir rekabet yaşandı.

Sendikacılık tarihine ilişkin çalışmalarda, bu çelişkiye dikkat çekilmemiştir. Seyfi Demirsoy, bazı gelişmelerin kavranmasında yardımcı olacak bu çelişkiye 1966 yılında şöyle değiniyordu: "Bir tarihte, sendikacılık hayatında iki hizip halinde çalıştığımız İstanbul Birliği'nin karşı taraf arkadaşlarımızın bizden ne teklif gelirse gelsin reddedecekleri hakkındaki peşin kararları sebebiyle tam bir yılı boş yere harcamıştık." (Türk-İş, 6ncı Genel Kurul Çalışmaları, Yay.No.50, Ankara, 1966, s.8)

13 Şubat 1961 tarihinde İstanbul İşçi Sendikaları Birliği'ne bağlı bazı sendikaların genel başkanları Türkiye İşçi Partisi'ni kurdular.

Türk-İş'in 1957-1960 dönemi genel başkanı Nuri Beşer ve 1960 yılında genel başkan seçilen Seyfi Demirsoy, kendilerine önerilmesine karşın, TİP kurucusu olmadılar. Genel Sekreter Halil Tunç, TİP'in kurulmasından 10 gün kadar önce, kurulacak partiyle hiçbir ilişkilerinin olmayacağını açıkladı.

TİP, işçilerden ve aydınlardan kopuk bir sendikacılar partisi olarak doğdu ve 9 Şubat 1962 tarihinde M.A.Aybar'ın genel başkanlığa getirilmesine kadarki dönemde başarısız kaldı. Bu arada, 31 Aralık 1961 tarihinde, Türkiye tarihinin o zamana kadarki en büyük işçi mitingi olan Saraçhane Mitingi, (Türk-İş Genel Merkezi tarafından değil) İstanbul İşçi Sendikaları Birliği tarafından düzenlendi.

İstanbul İşçi Sendikaları Birliği'nin TİP girişiminin başarısız kaldığı ve ancak Saraçhane Mitinginin başarılı olduğu günlerde Türk-İş Genel Başkanı Seyfi Demirsoy yeni bir parti kurma girişimini gündeme getirdi. Bu süreçte, Seyfi Demirsoy'un özellikle YÖN Dergisi çevresiyle, Doğan Avcıoğlu ve Mümtaz Soysal ile yakın ilişkileri vardı. O tarihte henüz TİP'e katılmamış olan Prof.Sadun Aren de YÖN bildirisini imzalamıştı ve kurulacak parti çalışmalarına katılıyordu.

Türk-İş'in parti kurma girişimi YÖN'de ilk olarak "Çalışanların Partisi" başlıklı imzasız bir yazıyla (27.12.1961) tartışmaya açıldı. Bu yazıda özellikle önemli olan bölüm, TİP'in yaptığı hataya düşülmemesi ve aydınlarla yakın ilişki kurulması uyarısıydı:

"Genel seçimler ve partilerin işçi liderler ile işçi meselelerine karşı tutumları eninde sonunda bir İşçi Partisi kurmak zorunluğunu ortaya çıkardı. Gerçekten, seçimlere katılan partilerden hiçbiri işçi adaylarına listelerinde pek yer vermedi. Yeni Meclislerde eski meclislerdekinden çok daha az sayıda işçi milletvekili vardır. Kaderlerini bu partilere bağlayan işçiler ve onları bu yolda yürümeğe sevk eden liderler, işçi menfaatlerini ön plana alacak bir parti kurulmadıkça diğer partilerin işçi menfaatlerini ve haklarını istendiği şekilde ele almayacaklarını son seçimlerde iyice anladı.

"Daha Anayasa uyarınca kurulması gereken birtakım kurullara ait kanun tekliflerinin sözü edilmezken, çeşitli menfaat gruplarının kendi çıkarları için yeni yeni kanun tekliflerini Meclis'e getirmeğe başladıkları görüldü. Mecliste, kollektif akit mecburiyeti, Sendikalar Kanunu, İş Kanunu ve grev serbestisi ile ilgili birtakım konulara kimse ilişmek istemiyordu. (...)

"Pasif de olsa mukavemet hareketleri, sakal grevi, açlık grevi, sessiz yürüyüş şeklinde yavaş yavaş kendini göstermeye başladı. İşçi hareketleri artık şuur kazanıyordu.

"Bu şartlar altında, uzun yıllar işçiyeye beklemesini tavsiye etmiş olan işçi liderlerinin işçi sınıfına karşı daha fazla hareketsiz kalması beklenemezdi.

"Hele Türkiye İşçi Partisi'nin başkansız ve teşkilatsız ve sözde bir teşkilat olarak kalmasından sonra, bu partiyi kurmuş olanlarla fikir birliği yapamayan bazı liderler Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Seyfi Demirsoy'un başkanlığında Sosyal Güvenlik Partisi adında yeni bir parti kurmak için çalışmalara başladı. Seyfi Demirsoy'un sendikacılıkta tecrübeli ve işçi liderleri

arasında ciddi olarak tanındığını bilenler, kendisinin Türk-İş Başkanı olması dolayısıyla işçi üzerindeki manevi nüfuzunu da hesaba katarak partinin kısa zamanda kurulacağını umuyorlar. (...)

"Sosyal Güvenlik Partisinin kurulduktan sonra yaşayıp yaşayamayacağını elbette zaman gösterecektir. Fakat gerek Türkiye İşçi Partisi'nin, gerekse ondan önceki işçi partilerinin kuruluşundaki hatalar tekrarlanacak olursa, Sosyal Güvenlik Partisinin de kısa zamanda yok olup gideceğini şimdiden söylemek pekala mümkündür. Sosyal Güvenlik Partisi kurucuları ile işçi liderlerinin büyük bir kısmı işçi olarak düşünmeyi ve işçi olarak hareket etmeyi bilmemektedir. Bunlar işçi hareketinin gayesi ve hedefleri ile metodları hakkında tam bir bilgiye sahip değildir. Bu yüzden de bütün düşündükleri sendikacılık alanında faaliyetlerini politika alanına aktarmaktan ibarettir. Yani kurulacak olan Sosyal Güvenlik Partisi sendikaların isteyip de bir türlü elde edemedikleri grev, kolektif akit, İş Kanununun kapsamının genişletilmesi gibi birtakım isteklerini bu kere sendikalar yerine bu parti kanalı ile duyurmaya çalışacaklardır. Parti kurucuları işsizliğin neden ileri geldiğini, grev, kolektif akit gibi işçi haklarının neden bir türlü kabul edilmediğini araştırıp ona göre hal çareleri bulmayı, mücadele yollarının ve metodlarının neler olması gerektiğini ciddi olarak incelemek lüzumunu duymamaktadır.

"Böylece, belki bir kısım işçilerin üye olacakları bir parti kurulacak, fakat bu parti işçi menfaatlerinin korunması ve yeni hakların elde edilmesi, işçilerin bugünkü şikayet konularını ortadan kaldıracak bir düzenin kurulması yolunda adım atamayacak bir teşkilat olmaktan ileri gidemeyecektir. Bizde sendikalar da, şekilde kalan teşkilatlardır. Üye sendikasına karşı, sendika da üyesine karşı ödevlerini tam olarak yerine getirmez. Sosyal mücadele sendikaların ele almadıkları bir konudur. Sosyal Güvenlik Partisi de sendikalar gibi hareket ederse, faydasız bir teşkilat haline gelecektir. Bunun için işçi liderlerinin çok dikkatli olmaları, işçi haklarının ve sosyal güvenliğin yalnız işçilerden değil, fakat işçi dostu aydınlarla işbirliği yapacak aydınları ve bütün emekçileri içine alan bir parti tarafından savunulabileceği unutulmamalıdır. Çünkü ancak aydınlarla işbirliği halinde partiyi bir fikri temel ve fikir düzeni üstüne kurmak mümkündür ki, bunlar olmadıkça herhangi bir partinin uzun zaman yaşaması, diğer partilerden gelecek çeşitli tertiplere karşı koyabilmesi ve başarısızlıklara dayanması imkansızdır. İşçi Partisi, ilk adımda fikir işçilerini de saflarında toplamaya ve sempatilerini kazanmaya çalışmalıdır." (YÖN, 27.12.1961;18)

YÖN'ün 31 Aralık 1961 günü İstanbul İşçi Sendikaları Birliği tarafından düzenlenen Saraçhane Mitinginin değerlendirildiği yazısının sonunda şöyle deniliyordu:

"Şimdi işçi liderlerinin önünde çok önemli bir mesele vardır: İstanbul'da yapılan ve yurdun çeşitli merkezlerinden sayısız sendika temsilcilerinin ve işçi gruplarının katıldığı ve başarılı sayılabilecek bu ilk toplu hareketten sonra, bu ayın ilk yarısında toplanacak olan Türk-İş Temsilciler Meclisinde işçi hareketinin yollarını iyice seçmek gerekmektedir.

"Aksi takdirde, bu çeşit mitingler birbirini kovalayacak, fakat yine de işçi hakları elde edilemeyecektir. Bu konuda işçi liderlerine ve Temsilciler Meclisine katılacak üyelere düşen büyük ödev budur. İşçilere yetkili hükümet adamları gibi yıllardan beri itidal ve sabır tavsiye eden liderler, bu tutumlarının fayda sağlamadığını artık görmüşlerdir. Bunlar işçi arasındaki itibarlarını zedelememek için büyük ümitlerle bağlandıkları partilerden de yavaş yavaş çekilmeğe başlamışlardır. Mesela, resmen açıklanmamış olmakla beraber Türk-İş Başkanı Seyfi Demirsoy ve Tekstil ve Örne Sanayii İşçileri Sendikası Başkanı Bahir Ersoy CHP'den çekildiklerini partinin bağlı bulundukları ocaklarına bildirmişlerdir. Bu hareket her iki lider için de işçilik şuurunun gelişmesi bakımından şüphesiz kendi lehlerinedir. Fakat asıl mesele liderlerin bundan sonra, işçi hareketine iyi bir yön çizip, bu yolda çalışmaları ve korkusuzca mücadele ederek, işçinin önünde olduklarını göstermek ve ona örnek olmaktır." (YÖN, 3.1.1962;4-5)

Ocak ayının ilk günlerinde, kurulması düşünülen partinin genel başkanlığı için Orhan Tuna'nın adı geçmeye başladı:

"Partilerden ümidi kesen sendika liderleri, esasen çoktan beri parti kurmak hususunda karardır. Partiye, işçilerden başka, aydınların geniş ölçüde katılması sağlanacak. Başkanlığa büyük bir ihtimalle Profesör Orhan Tuna getirilecek. Parti, sosyal ve iktisadi alanda reformları ve yapıcı bir devletçilik anlayışını savunacak, yeni siyasi teşekkülün ismi Sosyal Güvenlik Partisi olacak. Fakat bu ismi beğenmeyip, Çalışanlar Partisi, İşçi ve Köylü Partisi isimlerini ileri sürenler de var." (YÖN, 10.1.1962;8)

Türk-İş'in yetkili organlarında bir parti kurma konusundaki ilk ciddi tartışma, 15 Ocak 1962 günü başlayan Mümessiller Heyeti toplantısında yapıldı.

Bu dönemde işçilerin büyük bir bölümü, 27 Mayıs İhtilali ile devrilen Demokrat Parti'yi destekliyordu. Mümessiller Heyeti'nde siyasi parti konusunda yapılan tartışmalar ve alınan karar, işyerlerindeki işçilerin genel bir eğiliminin değil, 15 Ekim 1961 seçimlerinde belirli siyasi partilerden Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne girmeyi umut eden sendikacıların bu siyasi partilere tepkilerinin sonucuydu.

YÖN bu gelişmeleri şöyle değerlendiriyordu:

"Seyfi Demirsoy, sendikaların yüzde 80'inden fazlasının, yeni partiye katılma fikrini benimsediğini söylüyor. Teksif'in popüler başkanı Bahir Ersoy ise, daha ihtiyatlı bir dille konuşmayı tercih ediyor. Geçen yıl kurulan Türkiye İşçi Partisi'nin, yeni partiye katılmakta güçlük çıkarmayacağı görüşü, sendika liderlerine hakim. Bununla beraber yeni partinin kuruluşunu önlemeye çalışan manevralar eksik değil. Partilerde aktif görev alanların Türk-İş yöneticiler kadrosundan çıkarılması ve sendikaya politika sokulmaması prensipleri, yeni partiye sabote etmek isteyenlerin ellerindeki belli başlı kozu teşkil ediyor. İlk mesele, aylardır sendikaları ilgilendirmiş, neticede gerekli kararın Türk-İş Yönetim Kurulunca alınması ve Temsilciler Meclisine getirilmesi hususunda anlaşmaya varılmıştı. Şimdi meselenin Konfederasyonun olağanüstü bir kongresine götürülmesini sağlayacak ortamın yaratılmasına çalışılıyor. Eski Türk-İş'in Başkanı ve Zonguldak A.P. milletvekili Nuri Beşer'i tekrar Konfederasyonun başında görmek isteyenler, bunun için uğraşıyor.

"CHP'li işçiler ise, sendikaya politika bulaşır endişesiyle, İşçi Partisi konusunun kuliste bile ele alınmasını önlemeye kararlı görünüyor. AP taraftarları da aynı taktiğe baş vuruyor. Fakat bu çelmeler, kuvvetli bir işçi partisinin doğmasını kolay kolay önleyemeyecektir. İsmi henüz kesin şekilde bilinmeyen büyük işçi partisi, akademisyenleri, gazetecileri ve belki de bazı politikacıları bir araya getiren geniş bir kurucu kadrosuyla pek yakında siyaset meydanına çıkacaktır. Başkanlık için en kuvvetli aday Prof.Orhan Tuna. Sendika liderlerinden birinin, mesela Seyfi Demirsoy'un başkanlığa getirilmesi fikrini savunanlar da eksik değil. Fakat Demirsoy, Genel Sekreterlikten yukarı çıkmak istemiyor.

"Yeni parti, müsait bir zamanda doğmaktadır. İşçi kitlesi, menfaatlerinin en iyi kendi partisi tarafından savunulabileceğini anlamaya başlamıştır. Fakat partinin geleceği, her şeyden önce, işçilerin dışında geniş bir çalışanlar grubunu toplayabilmekte ve bugünün Türkiye'sinin ihtiyaçlarına cevap verecek bir programla ortaya çıkmakta göstereceği başarıya bağlı." (YÖN,17.1.1962;5-6)

Yahya Kanbolat, Metin Toker'in de *Akis Dergisi* aracılığıyla bu girişimi desteklediğini belirtiyor ve tüzük ve program hazırlama sürecine katılanlar arasında Sadun Aren, Sina Pamukçu, Türkkaya Ataöv ve Kemal Sülker'i sayıyor. (Kanbolat, Y., *Olduğu Gibi, Eski Türkiye İşçi Partisi Üzerine Anılar*, Bayır Yay., Hatay, 1979;26)

Partinin kuruluş çalışmaları sürecinde YÖN'ü çıkaran kadronun etkili olması nedeniyle, YÖN Dergisi'nde bu gelişmeler ayrıntılı olarak ve teşvik edici bir biçimde aktarılıyordu:

"Yeni partinin kurulmasında en aktif rolü oynayan sendikacılar, yeni partinin geleceğini parlak görmektedir. Söylediklerine göre, 300 sendika başkanından 270'i yeni partiye katılmaya karar vermiştir. Bahir Ersoy, İbrahim Denizcier, Celal Beyaz, Ziya Hepbir, Sabri Tıgılı, Burhanettin Asutay, Tekin Çullu, Hasan Karaömer gibi birçok tanınmış sendikacı, yeni partinin kurucuları arasına girmeye hazırdır. Meşhur sendikacılarından nazlananların başında Toleyis Başkanı CKMP'li İsmail Aras

gelmektedir. İsmail Aras, faydasız bulduğu için, yeni bir parti kurulmasının aleyhinde olduğunu söylüyordu. Eski işçi milletvekili İsmail İnönü ise, işçi muhiti ile ilgisini kestiğinden dolayı, çalışmaların dışında kaldı. AP Genel İdare Kurulu üyesi, eski Türk-İş Başkanı Nuri Beşer'in yeni parti ile ilgilenmesi de, ne bekleniyor, ne de kimse tarafından isteniyordu.

"Ankara'daki gayretler daha çok mevcut İşçi Partisiyle, yeni kurulacak parti etrafında döndü. Türkiye İşçi Partisi (TİP) liderleri, bir parti varken, yeni parti kurmanın hem lüzumsuz, hem de işçi sınıfını parçalayan zararlı bir hareket olduğunu ileri sürdüler. Yeni partiyi kurmaya hazırlananların tezi ise şudur: 'TİP gelişmemiş, yalnızca bir iki ilde bir kaç yüz kişilik bir işçi topluluğunu ancak toplayabilmiştir. Sonra maksat münhasıran işçileri toplamaktan ibaret değildir. Gaye, bütün çalışanlara açık, kuvvetli aydın kadrosuna sahip, sosyalist bir parti kurmaktır. Ancak böyle bir partinin, günün meselelerine ayak uydurmayan muhafazakar büyük partilerin yanında başarı sağlama şansı yoktur. TİP, talihsiz bir deneme olmuştur. Türkiye İşçi Partisi'nin yapacağı iş, yeni partiye katılmaktır.' Fakat TİP liderleri şimdilik bu birleşmeye yanaşmamaktadır. Fakat eninde sonunda Türkiye İşçi Partisi'nin yeni partiye katılması beklenmektedir.

"Sendika liderleri kendi aralarında anlaşmaya çalışırken, siyasi partiler anlaşmaları önlemek çabası içindedir. Yeni bir parti kurulması fikri, mevcut partilerin en solunda bulunduğu sanılan CHP'de endişeyle karşılandı. Başbakan İnönü'nün, Türk-İş Temsilciler Meclisinde konuşmayı kabul etmesinde, bazı CHP idarecilerinin duydukları endişenin payı olsa gerektir. Şimdiye kadar ondan daha ileri bir parti mevcut bulunmadığı için, istemeye istemeye Cumhuriyet Halk Partisi'ne giden aydın çevrelerin oyları, işçi oylarıyla birlikte CHP'den kaçabilecektir. CHP'nin şu sıralarda kriz içinde bulunması, yeni partiden duyulan endişeleri daha da artırmaktadır. Diğer partiler de, işçi oylarını kaybetmekten endişelidir. Bu sebeple yeni partinin kuruluşunu önlemek maksadını güden teşebbüsler hız kazanmıştır. İşçi liderlerinin sırtının sıvazlanması, işçi meselelerinde çok ileri sayılabilecek beyanlarda bulunulması, sendikalarda az çok nüfuzlu partililerin seferber olması, yeni bir parti kurmanın güçlüklerinin belirtilmesi bu yüzdendir. Her parti kuruluşunda görülen yakıştırmalar piyasadadır: 'Muvazaa efendim, CHP'nin oyunu bu. Yok efendim, bu AP'nin tertibi; CHP'deki sol eğilimlileri ayırarak, koalisyondan İnönü grubunu attıracak,' gibi sözler sık sık işitilmeye başlanmıştır.

"Bütün bunlar, beklenen olaylardır. Türkiye'de, başlangıçta çok kalabalık bir seçmen kitlesi çekmese bile, bugünün ihtiyaçlarına cevap verecek, bu yüzden de saygı ve sevgi toplayacak sağlam şekilde gelişecek bir sosyalist parti kurmak için şartlar hazırdır. Her geçen gün, sosyalist partisinin şanslarını arttıracaktır. Bu sebeple, telaşa kapılmadan partiyi en sağlam şekilde kurmaya çalışmalı, aceleden kaçınmalıdır." (YÖN,24.1.1962;6)

Bu günlerde Seyfi Demirsoy imzasıyla yayınlanan bir bildiride, Türkiye Çalışanlar Partisi'nin 20 Şubat 1962 günü kurulacağı belirtildi. (Aybar, M.A., *TİP Tarihi*, C.I., BDS Yay., İstanbul, 1988;193)

İstanbul İşçi Sendikaları Birliği'ne bağlı bazı sendikaların genel başkanları tarafından kurulan Türkiye İşçi Partisi'nin kurucular kurulu 9 Şubat 1962 tarihinde genel başkanlığa kamuoyunda sosyalist kimliğiyle bilinen Mehmet Ali Aybar'ı getirdi. Bu yönetim değişikliği sonrasında TİP'in siyasal çizgisinde önemli bir değişiklik yaşandı ve TİP ciddi bir toparlanma sürecine girdi.

Bu dönemde YÖN Dergisi'nin milliyetçi demokratik sosyalist çizgisi daha belirgin oldu. Tabanı büyük çoğunlukla Demokrat Partili olan Türk-İş yöneticilerinin bu işbirliğinden beklentileri azalmaya başlamış olsa gerektir. Özellikle TİP'in de sosyalist bir çizgiye kayması ve kurulacak partinin gelecekte TİP ile sosyalist bir çizgide birleşme olasılığı, Seyfi Demirsoy'un ve Türk-İş'in diğer yöneticilerinin kabullenebileceği bir gelişme olmayacaktı.

Diğer taraftan, böyle bir parti kurma niyeti bile, belirli çevrelerde gereken etkiyi yaratmış, mevcut siyasi partilerle Türk-İş arasındaki ilişkileri güçlendirmişti. Türk-İş, parti kurma tehdidini kullanarak ve ancak "partilerüstü kalarak" hem kendi tabanından kopmamak, hem de etkili olmak gibi bir çizgiye oturdu.

Nitekim, parti konusunun daha ilk tartışma gündemine girdiği 15 Ocak 1962 Müessesiler Heyeti toplantısına Başbakan İsmet İnönü katıldı. Türk-İş'in ve bağlı sendikaların Hükümetle olan ilişkilerinde karşılaşılan sorunların çözülmesi amacıyla da, Hükümet temsilcileriyle birincisi 9.8.1962 ve ikincisi 18-

19.9.1962 tarihlerinde gerçekleşen düzenli toplantılar yapılmaya ve bunlardan sonuç alınmaya başlandı. Şubat ve Mart aylarında parti kurma çalışmaları ciddi bir biçimde sürdürüldü. Ancak burada dikkati çeken nokta, bu çalışmaların sendikalara ve tabana yayılması değil, yalnızca program ve tüzük hazırlamakla sınırlı tutulmasıdır.

YÖN, Şubat ayı sonlarında gelişmeleri şöyle özetliyordu:

"Kuruluş fikri bir iki ay önce ortaya atılan Türkiye Çalışanlar Partisi'nin hazırlıkları bir hayli ilerlemiştir. Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Seyfi Demirsoy'un başkanlığında zaman zaman toplantılar yapan işçi liderleri, Partinin programını tekrar tekrar gözden geçirmekte, tüzüğün esaslarını tesbit etmektedirler. Bütün hazırlıklar tamamlandıktan ve programla tüzük aşağı yukarı yirmi kişilik bir hazırlama komitesinin tasvibinden geçtikten sonra, kurucular heyeti toplanacak ve Parti resmen ilan edilecektir.

"Türkiye Çalışanlar Partisi kurucuları, partilerinin sadece üç beş kişinin eseri olmasını istememekte ve mesela Demokrat Parti'nin kuruluş devresinde yaratılan 'kurucular saltanatı'nı canlandırmaktan kaçınmaktadırlar. Bunun içindir ki, kuruluş günü kesin olarak kararlaştırılınca, Türkiye'nin her tarafında bulunan iki yüz kadar işçi lideri Ankara'ya çağrılacak ve kuruculuk şerefi böylece çok geniş bir kütile tarafından paylaşılmış olacaktır.

"Üzerinde çalışılan program, yeni Anayasada teminat altına alınmış olan işçi haklarını daha teferruatlı olarak belirtmekte, bunların gerçekleşmesi için ne gibi sosyal ve iktisadi tedbirlerin alınması gerektiğini ortaya koymaktadır. Özellikle dikkat edilen nokta, 'işçi' deyiminin en geniş şekliyle anlaşılması ve Partinin bütün kol ve fikir işçilerini, yani hayatlarını kendi emekleriyle kazananları içine alabilmesidir. Bu sebeple Partinin adı tespit edilirken, Türkiye'de henüz dar anlamıyla benimsenmiş olan 'işçi' deyimini kullanılmamış, bunun yerine daha geniş bir deyim olan 'çalışanlar' üzerinde mutabakata varılmıştır. Böylece, bütün kol ve fikir işçilerini, çiftçileri, küçük esnafı parti bünyesi içinde toplamak mümkün olacaktır. Partinin programı, bütün çalışanların uzun vadeli menfaatlerini geniş bir devletçilik sisteminde gördüğünü de açıkça ortaya koymaktadır. Bu bakımdan, Türkiye Çalışanlar Partisinin devletçilik anlayışı, Avrupa sosyalist partilerinin doktrin anlayışına yaklaşmakta, hatta memleketin kalkınmasında devletçiliği rasyonel bir metot kabul ederek sosyalist düşünceye bazı yenilikler getirmektedir.

"Parti tüzüğünün hazırlanışında, teşkilattaki en büyük dayanağın yine de işçi kütlesi olacağı unutulmamaktadır. Bu bakımdan, Türkiye'de yerleşmiş olan parti kuruluş tarzından esaslı şekilde bir ayrılık göstermemekle birlikte, parti tüzüğü, işçi sendikalarının temsiline önem vermekte, partinin muhtelif kademelerindeki kurullarında sendikalı üyelerin çoğunlukta bulunmasını sağlayacak hükümler getirmektedir. Böylece, Türkiye'deki sosyal kuvvetlerin en iyi teşkilatlanmış olan işçi kütlesinin Türkiye Çalışanlar Partisi'nin belkemiğini teşkil etmesi ve disiplinli bir parti bünyesi meydana getirmesi sağlanmaktadır. Bu disiplinli kütile etrafında, yazar, düşünür, üniversite öğretmeni gibi zümrelerin de toplanmasıyla, Türkiye Çalışanlar Partisi'nin şimdiye kadar alışılmamış bir parti manzarası göstereceği muhakkaktır. İlk defa olarak, disiplinli bir doktrin partisinden bahsetmek mümkün olacaktır. Sendikalarla parti bünyesi arasındaki irtibatın muhafazası bakımından, Türk mevzuatının müsaadesi nisbetinde, İngiliz İşçi Partisinin örneği takip edilmektedir.

"Türkiye Çalışanlar Partisi'nin başkanlığı için henüz kesin bir isim tesbit edilmiş değildir. İleri sosyal görüşleri ve siyasi mazisinin temizliği bakımından senatör ve eski İzmir valisi Burhanettin Uluç üzerinde durulmaktadır." (YÖN,28.2.1962;5-6)

Anlaşıldığı kadarıyla, Seyfi Demirsoy aydınlarla yapılan tüzük ve program hazırlık toplantılarında onlara büyük umutlar veriyordu. İşçi sınıfıyla ve sendikacılıkla doğrudan başka hiçbir ciddi ilişkisi olmayan bazı aydınlar da, aldıkları cesaretle, İngiliz İşçi Partisi'nin oluşumuna benzer bir süreç yaşadıklarını zannetmeye başlıyorlar ve programı milliyetçi demokratik sosyalist bir çizgide biçimlendiriyorlardı. Ancak herhalde bu toplantılardaki tüm tartışmalar, başta CHP ve AP olmak üzere, çok çeşitli yerlere gidiyor, ama bir türlü Türk-İş'e bağlı sendikalara, şubelere ve işyerlerindeki işçilere ulaştırılmıyordu. Bu dönemde Türk-İş'in Türkiye Çalışanlar Partisi'nin kurulması konusunu bağlı

sendikalarla, şubelerle ve üye tabanıyla tartıştığına ilişkin hiçbir belge bulunmamaktadır. Bu dönemde Türk-İş Dergisi de yayınlanmıyordu.

Bu hava içinde Özkal Yici, YÖN'ün 7 Mart 1962 tarihli sayısında yayınlanan "Türkiye İşçi Partililere Açık Mektup" yazısında şöyle diyordu:

"Biz, kurulmasına çabalanan yeni partinin, demokratik düzene girişimizden bu yana kurulan diğer partiler gibi bir parti olmayacağına inanıyoruz. Çünkü o, bizim anladığımız manada gerçek işçinin, üretim araçlarına sahip olamadığından emeğini satarak geçinen bütün çalışanların partisi olma çabasıdır. Siyasi olmaktan çok iktisadi bir doktrin partisi, bir ekol olma yolundadır." (YÖN, 7.3.1962;2)

YÖN, 21 Mart 1962 tarihli sayısında, hazırlıkların tamamlandığını açıklıyordu:

"Parti tüzüğü'nün ve doktrin temelini teşkil edecek olan programın ön hazırlıkları geçen hafta içinde bitmiştir. Tüzük ve program, maddeler halinde hazırdır. Şimdi, bunların çoğaltılmasına ve kurucu olabilecek kimselere dağıtılmasına sıra gelmiştir. Henüz bir 'taslak' mahiyetini taşıyan ve kurucuların ilk toplantılarında kesinleşecek olan program, Türkiye Çalışanlar Partisi'nin doktrinini, şimdiye kadar hiçbir Türk partisinde görülmemiş bir açıklık ve kesinlikle ortaya koymaktadır. Programa göre, Türkiye Çalışanlar Partisi'nin amacı, 'çalışmayı toplumun en üstün değerlerinden biri haline getirmek, herkes için çalışma imkanları yaratmak, çalışanların haklarını korumak, sosyal adalet ve demokrasi içinde hızlı kalkınmayı gerçekleştirmektir.' Parti, Anayasanın 'İktisadi ve Sosyal Haklar' bölümünden kuvvet aldığını açıkça ilan etmektedir.

"Türkiye Çalışanlar Partisi, yine şimdiye kadar hiçbir partinin yapmadığı bir açıklıkla devletçiliğini belirtmek niyetindedir. Bu bakımdan, hazırlanan taslaktaki şu madde ilgi çekicidir: 'Türkiye Çalışanlar Partisi devletçidir; hızlı kalkınmanın, çalışan kütleleri sefaletle sürüklemekten, sosyal adalet ve demokrasi içinde gerçekleşmesi imkanını ancak yeni ve geniş bir devletçilik anlayışında bulur. Türkiye Çalışanlar Partisi, geniş ölçüde özel teşebbüse dayanacak bir kalkınma politikasının, memlekette hakim olan şartlar içinde, ister istemez büyük sosyal farklılaşmalara yol açacağına, toplumdaki huzursuzluğu arttıracığına ve sonunda devleti özel menfaatlerin savunuculuğuna sürükleyerek demokrasiyi tehlikeye düşüreceğine inanır.

"Parti programı, bundan sonra, devletçilik anlayışı ve devletçiliğin imkanları üzerinde uzun boylu durmakta, sosyal politika, eğitim ve sağlık alanlarında halkçı bir görüşün nasıl uygulanabileceğini belirtmektedir. Bu esasların, yalnız işçi kütlelerini değil, ileri ve devletçi tutumda olan fikir işçilerini, bilim adamlarını ve gençleri Parti bünyesinde bir araya getireceği umulmaktadır." (YÖN, 21.3.1962;4)

Ancak bu umulanlar gerçekleşmedi ve Türkiye Çalışanlar Partisi kurulmadı. Bu girişimde yer alan Prof.Sadun Aren ve bazı aydınlar da, Mehmet Ali Aybar'ın TİP Genel Başkanı olmasının ardından TİP'e katıldı.

Bu arada, Türk-İş, yurdun çeşitli bölgelerinde, yerel düzeydeki işçi birliklerini sona erdirerek, onların yerine Türk-İş Genel Merkezi'ne bağlı bölge temsilcilikleri kurmak amacıyla Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu'ndan yardım istemişti. Bu proje kabul edildi ve 1 Mart 1962 tarihinden itibaren uygulanmaya başlandı.

İlk olarak İstanbul İşçi Sendikaları Birliği, Beyazıt'ta Rüyam Salonu'nda yapılan toplantıda feshedildi ve yerine Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği kuruldu. Mahalli sendika birliklerinin feshedilmesi ve Türk-İş Bölge Temsilciliklerinin kurulması 1962 yılı Mart ve Nisan aylarında tamamlandı. (Ağralı, S., *Günümüze Kadar Belgelerle Türk Sendikacılığı*, İstanbul, 1967;180-181; Türk-İş, 5. Genel Kurula Sunulan Çalışma Raporu, Ankara, 1964;100,104)

1963 yılında 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu kabul edilerek grev haklı toplu pazarlık düzenine geçildiğinde, Türk-İş bütünlüğü içinde ayrı baş çekme eğiliminde olan eski örgütlenmeler feshedilmiş, Türk-İş'in siyasi partiler karşısında gerektiğinde kullanabileceği bir parti kozunun olduğu gösterilmiş ve Türk-İş'in gücü artırılmış, 27 Mayıs İhtilali

sonrasının olağanüstü koşullarında bir denge unsuru olarak genel başkanlık görevine getirilen Seyfi Demirsoy'un genel başkanlığının sürekliliği sağlanmıştı. Türkiye Çalışanlar Partisi kurma çalışmalarına büyük umutlarla katılan ve işçi sınıfına ve sendikal ilişkilere yabancı bazı aydınların büyük bir bölümünün, Türk-İş'in iç dengelerinin de önemli olduğu ve burada kısmen özetlenen karmaşık ilişkileri hesaba kattığını ve bu projenin gerçekte nelere hizmet ettiğini kavradığını düşünmek pek mümkün değildir.

Bazı araştırmacılar yanlışlıkla Türkiye Çalışanlar Partisi'nin kurulduğunu ileri sürmektedir; ancak bu doğru değildir. Bu konudaki bazı örnekler aşağıda sunulmaktadır:

"Mümtaz Sosyal, Partinin programını hazırlamakla görevlendirilmiştir. Hatta partinin ismi dahi tesbit edilmiştir: Türkiye Çalışanlar Partisi. Nitekim, Parti, 11.2.1961 tarihinde kurulmuştur. Partinin kuruluş toplantılarına üniversite öğretim üyeleri, çok sayıda sendikacı, aydın kişiler katılmışlardır. (...) Netice olarak, Türkiye Çalışanlar Partisi, kuruluşundan hemen bir ay sonra, 7.3.1961 tarihinde (Merkezi Ankara'da bulunan Sosyalist Partiye iltihak kararı vererek) infisah etmiştir." 'Ağralı, Sedat, Günümüze Kadar Belgelerle Türk Sendikacılığı, İstanbul, 1967, s.110-111).

"Türk işçi hareketinin meydana getirdiği bir parti olarak kurulması düşünülen siyasi parti TİP'ten bir yıl sonra (11.1.1962) Türkiye Çalışanlar Partisi adı altında kurulmuşsa da bu parti de (...) işçi sınıfının temsilcisi vasfını kazanamamıştır." Kutal, Dr.Gülten, Teşkilatlanma Sorunları ve Başlıca Faaliyetleri Açısından Türkiye'de İşçi Sendikacılığı (1960-1968), İ.Ü.İktisat Fakültesi Yay.No. 393, İstanbul, 1977, s. 222.

"Netice olarak, Türkiye İşçi Partisi ile birleşmeye muvaffak olamayan Çalışanlar Partisi 7.3.1962 tarihinde kendini fesh etmiştir." (Karahasan, Ö., Türkiye Sendikacılık Hareketi İçinde Zonguldak Maden İşçileri ve Sendikası, Z.M.-İŞ Yay., Ankara, 1978, s.641.)